

NEM CSAK TAMÁSOKNAK...

Amikor az ünnep megerősít.

Megerősíti szeretetünket.

„Tamás is ott volt velük” (Jn. 20,26)
Egyházi közösséghez, családhoz tartozni legerősebb vágy bennünk. Amikor szétterjedezik körülöttünk minden, „szét mennek” dolgaink, együtt kell maradnunk. Együtt a híveknek, együtt a családtagoknak, együtt a barátoknak, együtt az embereknek. Ott kell lenni velük. Közösséget vállalni, az oltártól az ünnepi asztalig.

Megerősíti hitünket.

„Tedd ide az újadat, érintsd meg a sebeidet”. (Jn. 20,27) Merészség kell hozzá, de Ő mondta: „Ne féljetelek.” (Mt. 28,10)

Mindenkinek érinteni kell Jézus sebeit. Különben csak a saját sebeinkkel tudunk foglalkozni, és azt gondoljuk, csak azok vannak. Sebtől gyógyultnak lenni azt jelenti, érintem Tamással együtt Jézus sebeit, hogy a sajátjaink begyógyuljanak. Nincs más útja a gyógyulásnak.

Megerősíti reményünket!

Megerősíti reményünket!

Túrmezei Erzsébet

FELTÁMADT!

Egy édes titkom van nekem.
Fénnyel betölti életem,
mosolyra nyitja számát:
a Megváltó feltámadt!

Nem, nem maradt a sír ölén.
Ujjongok az örömtől én,
hisz nem vagyok már árva.
Nincs többé sírba zárva.

Velem van nappal, éjjelen.
Mindig velem, mindig velem.
Az úton Ő vezérel
oltalmazó kezével.

Virágok, illatozzatok!
Húsvéti, tiszta fény ragyog
elűzve minden árnyat:
a Megváltó feltámadt!

Áldott húsvétot kívánunk Olvasóinknak!

„*En Uram, én Istenem!*” (Jn. 20,28)

Az élethez, a küzdelmekhez, a jóra, az újult erőre csak az képes, aki tud hinni abban, ennek a világnak gazdája van. Sem önt, sem engem, sem mást nem hagy veszni. A húsvét azt üzeni, Isten él ebben a világban és győz minden bűn és rossz felett. Aki így tudja látni életét, az új életre kel.

„...mert láttál engem” (Jn. 20,29.)

Lássuk meg Jézusunkat, a másik ember jóságában, szeretetében, a világ sok szép csodájában és termő ágában! Mindennapi csodákat mindazok által, akik boldogok, akkor is, amikor szenvednek, akkor is, amikor betegek, akkor is, amikor keresztek alatt görnyednek. Áldott a Feltámadott kegyelmi adománya, mely képes arra, hogy a sötétségből a világosságra, a bűnből az életszentségre vezessen bennünket.

Szívből kívánom, hogy húsvét ünnepén találkozzunk feltámadt Urunkkal, egymással, családtagjainkkal, közösségeinkkel; hitben, szeretetben és reményben ünnepeljünk!

Csorba Tamás plébános

JÉZUS PERE EGY BÜNTETŐJOGÁSZ SZEMÉVEL

„Igazságosság és Jogszerűség a te királyi trónod erőssége” vallja zsoltárban az ezrahita Etán. Húsvét közeledtével elgondolkodom azon, hogy a Jézussal szemben lefolytatott per igazságos és jogszerű volt e.

Jézus korában egész Izrael a Római Birodalomhoz tartozott, de Nagy Heródes király halála után Judeát és Szamáriát a Palesztina nevű római tartományhoz csatolták, Galilea pedig, ahol Jézus nevelkedett, megmaradt Nagy Heródes fia, Heródes Antipás negyedes fejedelem fennhatósága alatt. Annás és Kajafás volt ekkor a főpap. Mivel ezekben az időkben a zsidók több felkelést is vezettek Róma ellen, privilégiumaik egy részét elveszítették, a helyi hatóságok jogkörét nagyon beszűkítették. Így elvesztették például a pallosjogot is, ezért nem végeztethették ki Jézust sem.

Ebben a kényes politikai helyzetben lépett fel Jézus, aki azt tanította ugyan, hogy Mózes törvényeit az utolsó betűig be kell tartani, és az írástudók Mózes székében ülnek, de azt is hozzátette, hogy „tegyetek meg és tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak, de ne kövessétek őket, mert bár tanítják, de tetté nem váltják”. Tehát amit az írástudók tesznek, az nem Mózes törvényei szerint való.

Jézus a szegényekről való gondoskodást, a gazdagságról lemondást tanította, ami minden korban veszélyes eszme. Ugyanakkor a zsidóságban már nagy volt a várákozás az eljövendő Messiás iránt, akitől azt várták, hogy felszabadítja őket a római elnyomás alól. A zsidóság vezetői, a vének tehát hatalmukat féltették tőle. János evangélista szerint erről így vélekedtek: „Mit tegyünk? Ez az ember nagyon sok csodát tesz. Ha tovább tűrjük, mindnyájan hinni fognak benne, aztán jönnek a rómaiak, és elpusztítják szentélyünket is, népünket is” Végül Kajafás az, aki megfogalmazza azt, amit mindannyian gondolnak „Jobb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem hogy az egész nép pusztuljon.” Figyeljük meg tehát, hogy ekkor még

semmilyen eljárás nem folyik Jézus ellen, bűncselekmény gyanúja sem merült fel ellene, a halálos ítélet mégis elhatározott, ahogy látjuk ezt később is oly sokszor a világtörténelemben. Jézus pere bizony koncepciós per volt a javából.

A per kb. Kr. u. 30–32. év áprilisában lehetett. Jól ismerjük Júdás árulásának történetét, jogászként én most elsősorban a pert magát szeretném elemezni. A római jog és a zsidó jog sem különítette el a büntetőjogot és a büntető eljárást más jogágaktól, jogrendszerük ezzel együtt sok hasonlóságot mutat a modern európai jogrendszerekkel. Azt az elején le

hatott, hozzájuk kérdéseket intézhetett. Feltehetőleg ezért nem sikerült Kajafásnak két egybehangzó tanúvallomást bemutatnia a Tanács előtt. Jézus minden bizonnyal vitakozott velük, érvelt, rámutatott az ellentmondásokra. Mert a zsidó jog ebben is nagyon szigorú. A római jog tőlük vette át az unus testis nullus testis elvét, azaz egy tanú nem tanú. Tehát a bizonyításhoz két tanú egybehangzó vallomása kellett.

A szanhedrin minden nap ülésezett, sabbaton vagy ünnepnapokon azonban nem. A főben járó ügyeket csak nappal tárgyalhatták, és az ítéletet is nappal kellett meghozni. Ha

kell szögeznünk, hogy bár a per koncepciós per volt, azt precízen, az akkori jogszabályok pontos betartásával folytatták le.

A zsidó jog pedig nagyon szigorú volt. Halálos ítéletet csak a 23 kinevezett bíróból álló kis szanhedrinek, vagy a 71 fős nagy szanhedrin hozhatott. Ha mind a 23 bíró elítélte a vádlottat, akkor fölmentették, mivel felmerülhetett a koncepciós eljárás valószínűsége. A vádlottnak biztosították a lehetőséget a védekezésre, és arra, hogy a tanúk a jelenlétében tegyenek vallomást, amelyre reagál-

az ítélet elmarasztaló volt, akkor azt csak másnap lehetett kihirdetni. Ha az evangéliumok időrendiségét nézzük, akkor látjuk, hogy a Jézus elleni per már csak ezen szabályok miatt sem folytatódhatott le csütörtök estétől péntek délig, de a per lényegét ez nem érinti.

Jézust tehát Judás „törvényes feljelentése” alapján elfogták a templomőrseg segítségével a Getsemáne-kertben, és először Annáshoz, Kajafás főpap apósához vitték. Erre feltehetőleg azért volt szükség, mert nem volt ellene bizonyítékuk, éppen a bizonyí-

tékok beszerzését remélték Annástól. Ezt a mai nyomozásban vizsgálati szakasznak nevezzük. Annás, mint egy mai vizsgálóbíró, tanítványai és a tanítása felől faggatta Jézust. Tulajdonképpen éppúgy megpróbálta „beugratni,” mint másnap Kajafás. Jézus azonban kitért a válaszalól: „Nyíltan beszéltem, mindenki füle hallatára.” „Mit kérdezel engem, kérdezd azokat, akik hallották amit mondtam”. Annás tehát nem járt sikerrel.

Másnap került sor a nagytanács előtti bizonyítási eljárásra. Tudjuk, hogy sokan tanúskodtak ugyan hamisan ellene, de vallomásuk nem egyezett. Enélkül pedig ítéletet hozni nem lehetett. Látjuk tehát, hogy a törvény betűjét Jézus vádlói ekkor is betartották. Végül Kajafásnak támadt egy remek ötlete. Feltette a mindent eldöntő kérdést: „Te vagy a Messiás, az áldott Fia?” Ez volt az a kérdés, amire Jézus jó választ nem adhatott. Ha nemmel felel, akkor megtagadja addigi önmagát, ha igennel — mint ahogy az történt is — istenkáromlást követ el. A zsidók hite szerint ugyanis Isten nevét nyilvánosan a maga javára senki ki nem mondhatta. A zsidó törvények még a testvérnek, szülőnek, férjnek is megparancsolták, hogy kövezzék halálra a szívüknek legkedvesebbet, ha az az Istent megsértette. Jézus pedig itt már nem él a hallgatás jogával, igennel válaszol.

Mint fentebb említettem, a tárgyalás napján nem lehetett ítéletet hozni. Másnap reggel újra összeülnek. Viszont halálos ítéletet érthetetlen módon nem hoznak. Ennek oka az lehetett, hogy az istenkáromlásnak a Jézust kihallgató papok voltak a tanúi, akik ugyanúgy mint a mai jogrendben, egyszerre nem lehetnek bírák és tanúk. Ám szerintem inkább politikai döntést hoztak, amikor átadták Jézust a rómaiaknak. Félve Jézus híveinek haragjától inkább megszabadultak tőle, és ráerőltették az amúgy sem kedvelt Poncius Pilátusra.

Ekkor merült fel a következő probléma, hogy mivel is vádolják őt. A római előtt azzal, hogy Isten fiának nevezte magát, csak nevetségessé tették volna magukat, hiszen Rómában minden második polgár valamelyik

istentől származtatta magát. Ezért vetik fel azt, hogy az adófizetés megtagadására biztatta az embereket. Pedig ilyet Jézus soha nem mondott. Emellett azzal vádolták, hogy a Messiásnak nevezi magát. Feltehetőleg ezzel arra céloztak, hogy Jézusnak túl nagy a befolyása, túl sokan követik, ezért veszélyt jelent a köznyugalomra. Pilátusnak mint római helytartónak ugyanis fő kötelessége a pax romana, a béke és nyugalom fenntartása volt.

Római jogi alapelv az „auditur et altera pars”, azaz „hallgattassék meg a másik fél is”. Pilátus tehát meghallgatja Jézust is. Ő ekkor még védekezik, és vallomást tesz. Elmondja, hogy ha ebből a világból volna országa, harcra kelnének szolgái, hogy ne kerüljön a zsidók kezére. „De az én országom nem innen való”. „Te mondd, hogy király vagyok. Arra születtem, s azért jöttem a világra, hogy tanúságot tegyek az igazságról.” Jézus jól és eredményesen védekezik, hiszen Pilátus nem találja bűnösnek. Láthatjuk, ő is a jog mögé bújva igyekszik megszabadulni a súlyos ítélet terhétől, elküldi Heródes Antipashoz illetékességi, hatásköri okból. Mivel Jézus galileai, a negyedes fejedelem rendelkezik hatáskörrel felette. Heródesnél Jézus már él a vallomás megtagadás jogával, ami egy máig élő büntetőjogi alapelv. Az önvádra kötelezés tilalma. Senki sem köteles önmaga ellen bizonyítékot szolgáltatni, ezért a vallomástételt bármikor megtagadhatja, mivel amit mond, az bizonyítékként felhasználható ellene.

Heródes sem találja bűnösnek a vádlottat és visszaküldi Pilátusnak. Mivel ő még mindig vonakodik kivégeztetni Jézust, a főpap azzal zsarolja meg, hogy bepanaszolják a császárnál, aki majd megvonja tőle a „császár barátja címet”. Ez nyomós érv lehetett, hiszen előző évben Tibériusz császár két egyiptomi helytartótól vonta meg ezt a kitüntetést, ami egyben a helytartói székből való eltávolításukat is jelentette.

Pilátus megint egy olyan ötlettel áll elő, ami ma sem ismeretlen a jogalkalmazásban. Pilátusnak mint helytartónak komoly jogi jártassága lehe-

tett. Egyfajta alkuval próbálkozik. Ha enyhébb büntetéssel sújtja a vádlottat, talán mindkét fél megnyugszik a döntésben. Ám ellenkező eredményt ér el. A nép, a megkínzott, megkorbácsolt Jézus láttán csalódottságot érez, hiszen az, akit ők megváltónak hittek, önmagát sem tudta megvédeni. Ezért, amikor Pilátus felajánlja, hogy az egyik elítéltnak megkegyelmez, a nép Barabbást választja. Ezzel pedig Jézus sorsa beteljesedik.

Ennyi az, amit büntetőjogászként az evangéliumokból kiolvastam. Ám hívő keresztény jogásznak Jézus perennél sokkal többet jelent nekem.

Elgondolkodtam azon, hogy ha a Jézussal történtek örök időktől eltervezettek voltak, akkor mindez csak színjáték volt? Senki másképp nem cselekedhetett volna a történetben? Azt hiszem nem. Én éppen abban látom Jézus emberfeletti erejét és nagyságát, hogy nem vette semmibe ezt a látszólag törvényszerű, de az igazság kiderítésére kísérletet sem tevő eljárást. Védekezett, érvelt, többször meggyőzte bírúit igazáról. Nem provokálta ki azt, ami vele történt. Nem akart úgy meghalni, hogy az emberekben kétség maradjon ártatlansága felől.

Ám a legfontosabb igazság számomra az, hogy bár született egy méltánytalan és törvénytörő ítélet, ami több igazságszolgáltatási fórumot is megjárt, majd végre is hajtották az ítéletet, Jézust az utolsó jogorvoslati fórumon, a végső fórumon, amely egyszer majd mindannyiunkra vár, Isten felmentette. Helyreállította a jogrendet is azzal, hogy Jézus harmadnapra feltámadott, megváltott bennünket bűneinktől és amikor a kereszten bevégezte földi életét, és a templom függönye kettéhasadt, beteljesedett az ószövetség, és létrehozta velünk emberekkel Isten új szövetségét.

KJ

„Semmi sem maradt, és mégis életben soha nem tapasztalt gazdagságerzés töltött el, megértettem, hogy mindent odaadva mindent megkaphatok.”

Böjte Csaba

ISTEN ÚTJAI CSODÁLATOSAK

Hivatásom története

Neveltetésünkben — ketten voltunk testvérek — szüleim hitvalló élete nagyon nagy szerepet játszott. A legnehezebb időkben is gondoskodtak valóságos nevelésünkről.

Budapesten laktunk, édesapám kórházi tisztviselő volt, ami abban az időben azt jelentette, hogy szolgálati lakásban laktunk a kórház területén, aminek nagyon sok előnye volt, de hátránya is. Mindenki mindent tudott a másiktól. A kórházban irgalmas nővérek voltak, akikhez mi gyermekek állandóan bejártunk. Iskoláim első három évét szerzetes nővéreknél jártam, utána jött az államosítás. Gyermekkorom nagyon szomorú élmény volt, amikor a nővéreket teherautóra rakták és elvitték; ez a kép még ma is előttem van.

Debrecenben a Swetits gimnáziumban érettségiztem (az egy szerzetesi gimnázium, amit akkoriban engedélyeztek), szerettem volna ott maradni, de öcsém szemináriumba ment, édesapám nyugdíjas és beteg lett, édesanyám szintén beteg volt, ezért kénytelen voltam dolgozni menni. Így lettem 15 évig OTP-tisztviselő (testvérem humoros megjegyzése szerint „Isten büntetése,” mert sohasem szerettem a matekot).

A szerzetesi élet utáni vágyam állandóan megvolt. Megtudtam, hogy működnek szerzetesi közösségek, titokban vesznek is fel új tagokat. Lelki atyám révén megismerkedtem az UNUM társasággal. Hivatásuk kettős: a belső élet (ima, elmélkedés, imádás, lelkigyakorlat) és az apostoli élet. Jelentkeztem, s megkezdődött a jelölti, illetve a noviciátusi idő.

Noviciátusi képzésem az utcán történt (titokban kellett tartani, mert büntetendő cselekedet volt — gyülekezési joggal való visszaélés). Fogadalmat Czestochowában tettem.

Igazi apostoli életem 1976-tól kezdődött, öcsém ekkor lett plébános Kutason. Hitoktatás, plébániai munka, sekrestye. Közben levelezőn végeztem a teológiát Pesten; hogy meg-

éljünk, pénztáros voltam a tsz-nél. Ez nagyon jó volt, mert a pénztárfülkéjében lehetett tanulni.

A rendszerváltás után egy ideig a szerzetesi közösségben végeztem kü-

lönféle feladatokat, majd visszakerültem öcsém mellé. Halála után először Csurgón voltam Maczkó atyánál. Itt nagyon jó tapasztalatokat szereztem a szakmunkásképző iskolában, ahol mindenféle sorsú gyerek előfordult. Kicsit beletekinthettem az élet mélységeibe, a fiatalok nehézségeibe.

Maczkó atya halála után Csorba atya vett „szárnyai” alá. Nagyon szép évet töltöttem Csokonyavisontán, ahol egyedül laktam a plébánián, tanítottam hittant az általános iskolában és az oviban. Élvezetes volt halani ha kimentem az utcára, a kis ovisok kiabálását: „szia Mária nővér”.

Kanizsán csak igazán rövid időt töltöttem. Majd püspök atya és Csorba atya jóvoltából ide kerültem a katolikus idősok otthonába, ahol nagyon szép és jó helyem van.

Jó időben, tavasszal érdemes lesz megnézni. Mindenkit szeretettel várok.

Bartos Mária nővér

HÚSVÉTI UTÁNI STÁCIÓK, AZ ÖRÖM ÚTJÁN

Számos közösségben visszhangra találtak Louis Evely gondolatai, az „öröm útja” (ahogyan a szerző nevezte), melynek állomásai a föltámadt Krisztus és tanítványai találkozásaira hívják fel figyelmünket.

Jó lenne, ha a keresztútjárás hagyományához hasonlóan széles körben elterjedne, és természetessé válna az öröm útja is; emlékeztetnének minket arra, hogy a húsvéti idő még nem múlt el. Az örömhírt nemcsak hirdetnünk, hanem hordoznunk is kellene. Tanúságunk így lehet hiteles a világban.

I. Jézus föltámad halottaiból.

II. A tanítványok látják az üres sírban hagyott lepleket.

III. Jézus megjelenik Mária Magdolnának.

IV. Jézus megjelenik az emmauszi tanítványoknak.

V. Az emmauszi tanítványok fölismerik Jézust a kenyértörésben.

VI. Jézus megjelenik a tizenegy apostolnak.

VII. Jézus hatalmat ad tanítványainak a bűnök megbocsátására.

VIII. Jézus megjelenik Tamásnak.

IX. Jézus megjelenik az apostoloknak Tibériás tavánál.

X. Jézus átadja a főhatalmat Péternek.

XI. Jézus tanítványait a világba küldi.

XII. Jézus a mennybe megy.

XIII. Az apostolok Máriával együtt imádkozva várják a Szentlélek eljövetelét.

XIV. Krisztus elküldi a Szentlelket.

SZENT JÓZSEF-BÚCSÚ

2017. március 18—20.

Szent Józsefet, Jézus nevelőapját, a Szent Család fejét nagy szeretettel és odaadással ünneplik a hívek 300 éve generációkon át, akárcsak manapság.

Kanizsa vára a 90 éves török uralom alól 1690-ben szabadult fel. 1702-ben bécsi rendeletre lerombolták a benne lévő templommal együtt. Gróf Berge György Kristóf, a vár kapitánya telket adományozott új templom

építésére a ferences barátoknak a városban, azzal a kikötéssel, hogy a templom patrónusa Szent József legyen. A vár köveiből felépítve 1714-ben már istentiszteleteket tartottak itt. Gyermekek- és felnőttprogramok, előadások, közös játékok, sportversenyek sora követi egymást napjainkban is. A programok közös, kondérban főtt ebéddel és sok száz palacsinta elfogyasztásával zárultak.

Angelico atya grafikusművész és áldozópap hittanosaink körében (fotó: Bálint Pál és Göndics Jánosné)

Marics József történész plébános előadása (fotó: Göndics Jánosné)

Csonka Laura hitoktató gyermekfoglalkozása (fotó: B. P.)

Foci (fotó: Bálint Pál)

Ebéd a plébánia udvarán (fotó: Bálint Pál)

Fazakas Zoltán Márton O. Praem premontréi apát József-napi ünnepi szentmiséje (fotó: Bálint Pál és Göndics Jánosné)

Henczel Szabolcs soproni plébános ünnepi szentmiséje. Köremüködött Szili Zoltán, a kaposvári székesegyház karnagya, Bogáthy Gábor trombitaművész és templomunk énekkara (fotó: Bálint Pál és Göndics Jánosné)

Szabó Lőrinc

IMA A GYERMEKEKÉRT

Fák, csillagok, állatok és kövek
szeressétek a gyermekeimet.

Ha messze voltak tőlem, azalatt
eddig is rátok bízam sorsukat.

Énhozzám mindig csak jók voltatok,
szeressétek őket, ha meghalok.

Tél, tavasz, nyár, ősz, folyók, ligetek,
szeressétek a gyermekeimet.

Te, homokos, köves, aszfaltos út,
vezesd okosan a lányt, a fiút.

Csókd helyettem, szél, az arcukat,
fű, kő, légy párna a fejük alatt.

Kínáld őket gyümölcssel, almafa,
tanítsd őket csillagos éjszaka.

Tanítsd, melengesd te is, drága nap,
csempészd zsebükbe titkos aranyad.

S ti mind, élő és holt anyagok,
tanítsátok őket, felhők, sasok,

Vad villámok, jó hangyák, kis csigák,
vigyázz reájuk, hatalmas világ.

Az ember gonosz, benne nem bízom,
De tűz, víz, ég, s föld igaz rokonom.

Igaz rokon, hozzátok fordulok,
tűz, víz, ég s föld leszek, ha meghalok;

Tűz, víz, ég és föld s minden istenek:
szeressétek, akiket szeretek.

PIROS KERESZT

A poros kocsitú egyenesen nekiszaladt az előtte keresztben fekvő hegyoldalnak. Az akadálytól megtorpant, azon nyomban kettéágazott. Egyik ága balra, a másik jobbra kanyarodott, majd az esős időben a hegyről lezúduló víz csapásában folytatódott.

Az emberek a száraz medret valamikor kiszélesítették, jó időben útnak használták. Ezen a két csapáson hajtottak fel tehenes szekereikkel, hogy lehozzák a hegyről a legelőkön összegyűjtött szénát, a pincék körül összeszedett gyümölcsöt, az eladásra szánt szőlőt, mustot, bort és a szőlőtőkék között megtermelt paprikát, paradicsomot, répát.

A két szekérút idővel belevájta magát a hegy testébe. A megrakott szekerek kerekei is szélesítették, mélyítették. A fölötté magasra nőő fák összeboruló lombjai lassan árnyas alagúttá változtatták.

Ott, ahol az út egykor elágazott, évtizedek óta nagy fakereszt áll, rajta pléh-Krisztussal. A fémet az idő nem kímélte. Vastagon beborította a rozsdá. Reggelente, amikor a felkelő nap sugarai a Krisztus-alakot elérik, vörös fényvel csillog. Este pedig, amikor árnyékba kerül, mély bordó színben áll. Ezért hívják piros keresztnek.

Az emberek soha nem tisztogatták le róla a rozsdát. Így szerették. Azt mondták, olyan a Krisztusuk, mintha bíborszínű bársonyba öltöztették volna. A zöld lombú fák közé szebbet elképzelni sem tudtak volna. A legöregebbek is piros keresztnek mondták. Az is lehet, hogy már új korában ilyen volt. Maradjon csak így!

Aki arra járt és megállt egy főhajtásra a kereszt tövében, megtudhatta, éppen milyen virágok nyíltak a hegyoldalban. Mert a hegyről hazafelé tartó asszonyok nem mentek el a kereszt mellett úgy, hogy meg ne álltak volna néhány percre, és az útközben szedett gyöngyvirágot, margarétát, harangvirágot, szarkalábat, rezedát le ne tették volna hálájuk jeléül.

A hegyre igyekezve is meg-megálltak. Fohászkoztak jó időért, erőért a munkához. Vizet töltöttek palack-

jaikba a kereszt mögötti forrásból, azután felemelték kosarukat, és nekiindultak a meredek hegyoldalba ásott lépcsőnek.

Velük tartó férjük megemelte a klapját, úgy köszönt a pléh-Krisztusnak. Ittak egyet a hús forrás vizéből, és asszonyaik után eredtek.

Akkor sem történt másképpen, ha szekérral mentek a hegyre. Megálltak, mert forrásvíz mindig kellett.

Fotó: Ambrus Márta

— Jobb ez akármelyik palackos ásványvíznél! — mondják ma is. Jó kis pincehús borral felezve pedig egyenesen fölséges. Üdítő. Erőt ad az egész napos nehéz munkához.

Estefelé, hazajövet is megálltak a kereszt tövében. Ott oldották ki a szekerek kerekeit. A meredek út tetején erős láncokkal a két hátsó kereket a lócshöz kötötték, különben a nehéz szekér megelőzte volna a teheneket. Lent pedig eloldozták.

Amíg a férfiak leszedték a láncokat, az asszonyok Krisztus lábához helyezték a tetőn szedett virágot.

— „Édes Jézus, jó'ccakát, reggelre boldog felvirradást!” — mondták a hallgatag Krisztusnak. Megsimították a kereszt oldalát, és indultak a

fal felé. — Köszönj te is, papa, aztán Isten nevében mehetünk — biztatták férjüket.

Az a történet tartja magát a falu öregei körében, hogy a piros kereszt egyszer megmentette egy asszony életét.

Mesélik, hogy egy nyári nap délutánján hirtelen fekete felhők borították be az eget. Mire a hegyen kárpáló asszony összeszedelőzködött, már dörgött, villámlott. Sietve indult hazafelé. Tudta, hogy az erdő felől érkező felhők esőt, vihart hoznak. A hegyoldalban azért szedett pár szál harangvirágot. Kis csokrárt éppen letette a kereszt tövébe, amikor megvillant az ég és fülsüketítő csattanás hallatszott.

A villám a közvetlen közelben csapott le. Derékban talált el egy jókora akácfa. A fa reccsent, majd rádőlt a keresztre.

A kereszt mozdulatlanul állt. Tartotta a rázúduló törzset és ágakat.

A szerencsétlen fa, mintha megrettent volna a tettétől, nyögve, lassan a kereszt mögé csúszott. Tehetetlenül rázuhant a falba ásott lépcsőre. Sőhajtva terült el, fektében is nyikorgott.

A kereszt azonban sértetlenül állt, védelmezte az előtte kucorgó asszonyt.

Az asszony térdre ereszkedett.

Szemét a Krisztusra emelte. Néman mondott köszönetet.

Régi történet.

A legöregebbek sem tudják, ki volt az asszony, él-e még. Nem is számít.

Fontos, hogy a piros kereszt ma is áll. Rozsda marta Krisztusával őrzi a hegyre vezető gyalogutat.

A hegyoldalba ásott lépcső is megvan, bár kevesen járnak rajta. Ám az a néhány idős ember, aki arra vetődik, nem felejt el virágot tenni a kereszt tövébe.

A két szekérutat, a két csapást benőtte a gaz. Nincsenek már szekeres gazdák, nem tartanak tehenet a falusi emberek. Nem korszerű, nem kifizetődő, nem támogatott tevékenység. A tehenek helyett mezőgazdasági kisgépeket vásárolnak, azzal járnak az új, köves elkerülő úton.

Nem baj, hogy nagy kerülőt kell tenniük. Van üzemanyag, erősek a gépek. Gépekkel dolgoznak a szőlőben is. Így mondják: borkészítéssel foglalkoznak.

Az öregek csóválják a fejüket, de hallgatnak. Nem értenek a modern tudományhoz, jobb, ha nem szólnak. Nem akarják, hogy maradinak tartásák vagy kinevezzék őket. Csendben, makacsul mennek a gyalogúton tarisznyájukkal a vállukon.

A piros keresztnél megállnak. Megemelik kalapjukat, elmondanak egy röpke fohászt. Megtöltik a palackjukat forrásvízzel, beleteszik a tarisz-

nyába, és felballagnak a földlépcsőn. A fejük fölé benyúló, erőszakosan terjeszkedő gaznak időnként odavág-
nak a kapával.

A mama, életük párja már nem megy ki a hegyre. Nem bírja a szíve a lépcsőzést. Otthon pücsköröszi inkább a ház körül. Ha elfárad, leül a kispadra. Esténként azért kísétál egy csokor kerti virággal a piros kereszthez.

— Neked hoztam, árva Krisztusom — mondja pihegve. Látod, el tudtam jönni!

Iszik egy-két kortyot a még mindig élő forrás vizéből. Megtörli a száját,

megigazítja félrecsúszott fejkendőjét. Sóhajtvá, fáradtan néz a lépcső felé.

— Késik a papa! — motyogja. Remélem, nincsen semmi baja!

Elrendezi a virágcsokrot, megsimítja a keresztet. Újra a lépcső felé hunyorít. A tetején feltűnik az óvatosan lépkedő öreg. Botjára támaszkodva lassan leérkezik a kereszt tövébe. Kalapot emel, köhint egyet.

— Indulhatunk, mama! — mondja.

Elballagnak kettesben, szótlánul a falu felé.

A távolból traktorok, autók nehéz zaja töri meg a csendet.

Uzsoki Lászlóné

A KIVONULÁS KÖNYVÉTŐL JÉZUSIG

Az Ószövetség könyvei között a *Kivonulás könyve* (Kiv.12,12-14.) beszéli el a zsidók kivonulását Egyiptomból, a szolgaság házából.

A pészah héber szó elkerülést jelent: a halál angyala lesújtott az egyiptomiakra, de elkerülte a zsidók házáit, mivel ezt megelőzően az Úr megparancsolta Mózesnek és Áronnak, hogy levágott áldozati bárány vérével jelöljék meg a zsidók házáinak két ajtófélfáját és a szemöldökfáját.

A pészah a zsidó hagyományokban az ún. zarándokünnepek közé tartozik. A zsidó naptári év első hónapjának (Nizan: március—április) 14. napján kezdődik az ünnep, ez a széder este. Az ünnep nyolc napig tart ezalatt nem lehetnek kovással készült ételt, ezért hívják kovásztalan kenyér ünnepének is. Arra is emlékeznek, hogy a kivonulásra olyan hirtelen menetkészen kellett állni, hogy a kenyérhez a kovász már nem tudott megkelni. A hagyományok részletesen szabályozzák az ünnepi előkészületeket. Gondoskodni kell az ünnepi asztalra kerülő széder tál kellékeiről: a tojásról, tormáról, a csontos húsról, a zellerről, dióról, almáról, fahéjról és borról, valamint a kovásztalan kenyérről, a pászkáról.

Héber nyelven az egyiptomi kivonulás története a Haggada: a mai na-

pig ezt olvassák fel a széder est résztvevői. Röviden azt mondhatjuk, hogy a pészah megemlékezés a szövetség népének létrehozásáról, amit Isten oly módon vitt véghez, hogy a zsidó népet kiszabadította az egyiptomi szolgaságból. Jézus is ezt a kovásztalan kenyér ünnepét, a zsidó húsvétot választotta ki, hogy beteljesítse amit előre meghirdetett: tanítványainak adja testét és véréit.

A keresztények meggyőződése szerint a húsvéti bárány Jézus Krisztus előképe. Jézusnak ez a húsvéti vacsorája az utolsó vacsora lett egyben az új szövetség alapító lakomája, amelyen családfőként ő adta a kenyeret

és a kelyhet a lakoma résztvevőinek, tanítványainak. Ez volt az eucharisztia alapítása (Lk. 22,19-23).

Ezen az utolsó vacsorán megmosta a tanítványok lábát ezzel arra utalva, hogy megtisztítja őket bűneiktől. Ekkor mondta Jézus: „Ezt cselekedjétek emlékezetemre!” A keresztények pedig azóta a mai napig ismétlik meg ezt a vacsorát liturgiájuk szerint. Sok keresztény álláspontja szerint a pészah a megváltásról szól, a pászka báránnyt a Messiással azonosítják, aki fel áldoztatott, hogy magára vegye az emberiség bűneit. (Isten báránya.)

Solymár M.

ÉLMÉNYTELI BÚCSÚ

Március 18-án, szombaton rendezték meg a gyerekek és felnőttek számára egyaránt érdekes programok a Szent József-búcsú alkalmából.

A gyerekeknek dr. Stift Zoltán, „Angelico” atya tartott egy kézműves foglalkozást, amelyen játékosan, „gyerekenyelven” mutatta be egyházunk legfontosabb ünnepeit, és lerajzolta nekünk az Angelico névre keresztelt angyalt is. Ezután lehetőség nyílt az atyával való beszélgetésre, illetve Laura vezetésével elmehettünk egy nagyon érdekes játékot kipróbálni. A játék Zendaya, a kíváncsi gyerkőc útján ismertette meg velünk Teremtőnk tulajdonságait, a végén pedig megoszthattuk egymással gondolatainkat Istenről.

Köszönjük Tamás atyának, Laurának és a többi szervezőnek, hogy részt vehettünk ezeken a programokon!

Dömötör Zsóka

SZENVEDÉS, BETEGSÉG ÉS A HIT EREJE

Alexis Carel Nobel-díjas orvos írja: „Mit számítanak az elméletek az élettel és a halállal szemben? Ahhoz, hogy életünket a maga teljességében élhessük, nem tudományra, hanem lélekre és hitre van szükségünk!”

Ennek ellenére sok embert ismernek, akik azt állítják, nincs szükségük Istenre. Hisznek önmagukban, a mindennek feletti „pozitív gondolkodásban”, úgy gondolják, mindent meg tudnak önerőből oldani. Ezt sulykolja belénk a média, ez folyik a csapból is: „valósítsd meg önmagad” „csak te vagy fontos”.

Egy darabig lehet önmagunkban bízni: erőnkben, tehetségünkben, pénzünkben. Amíg fiatalok vagyunk, nem találkozunk túl sok testi szenvedéssel, körülrajonganak minket, addig igazolva is láthatjuk nézetünket. Ám amikor rádöbbenünk, hogy az idő véges, először találkozunk súlyosabb betegséggel, hirtelen szétpattan a magunk készítette bálvány, mint a szappanbuborék. Az önbizalom elpárolog, egyedül maradunk, és kétségbeesetten keresünk kapaszkodót: valakit vagy valamit, ami segít megbirkózni a tornyosuló nehézségekkel. Az út, amit egy embernek végig kell járnia a diagnózis pillanatától kezdve a remény és a reménytelenség állapotának váltakozásán át a végkifejletig, egyik legnagyobb kihívás legtöbbünk életében.

Az igazán nagy betegségek megállásra, számvetésre kényszerítenek. Szembesülünk gyengeségünkkel, kiszolgáltatottságunkkal, múlandóságunkkal. Ekkor megtapasztalhatjuk a Jóisten jelenlétét — a beteg ember nyitottabb, szüksége van valakire, aki ura életnek-halálnak. Ha ekkor megálátatásunk mélyén megtanulunk őszintén imádkozni, akkor még nem késő...

Saját életemből hoznék példát erre.

Jó néhány évvel ezelőtt egy nagyon kedves barátnőm súlyos beteg lett. Műtete előtti vasárnap, hosszú évek kihagyása után, egy belső sugallatra elment misére. Elmondta, hogy egész úton volt benne egy kétely is: „Na,

lásuk, tud nekem Isten valamit mondani?” Hát, tudott. A barátnőm végigsírta a misét, úgy érezte, minden neki, róla szól, azt hallotta, hogy ha nehéz a terhe, elviheti és leteheti Jézus keresztyéhez, Ő segít vinni... Megváltozott emberként jött ki a templomból. Ez engem, az akkori hobbikeresztényt is megérintett. Együtt kezdtünk újra járni misére, és egyre közelebb kerültünk Istenhez. A barátnőm Istennek hála később meggyógyult.

Évek múlva én is megbetegedtem. Mélységesen elkeseredve ültem a konyhámban, és ekkor történt valami, amiről azóta is Ady Endre sorai jutnak eszembe: „Mikor a lelkem roskadozva vittem / csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”. Éreztem, hogy körülvesz egy meleg erő, amittől kisüt a nap a lelkemben.

Elkezdődött a változás bennem; kaptam erőt, belső építőköveket, pl. dr. Csókay András idegsebész tanúságtételét a megtéréséről, rátaláltam az Újszövetségre, ami lenyűgözött. Megértettem azt is, hogy a változás nem hirtelen történik, hanem lassú folyamat. Pio atya szavaival: „...amikor nem tudsz nagy léptekkel haladni az Istenhez vezető úton, elégedj meg kicsi lépéseiddel, és várj türelemmel, amíg repülni tudsz.”

Így bizonyulhat egy szenvedés ajándéknak, változtathatja meg életünket jó irányba.

Azóta több nehéz időszak is volt életemben, gyakran botlottam meg és estem el, de mindig kaptam segítő kezet Jézustól. Bőjte Csaba testvér így ír erről: „minden elesés után megtapasztaltam, hogy „keljfeljancsi” lé-

tem mélyén a talpra állító ólom nem más, mint Isten, aki bármilyen sötétségből talpra ránt”.

Kihez forduljunk gyógyulásért, ha megbetegedtünk?

Dr. Csáky Tünde keresztény orvos *Jézus, a gyógyító* című előadásában kapott a kérdésre mélyreható választ.

„Jézus az orvos és az orvosság egyben. Az orvos csak kezel, Jézus gyógyít. Olyan holisztikus gyógyító ő, aki meggyógyít a bűnből, a halálból, és a betegségből is. Mélységesen együtt érez velünk, megindul a gyengeségekben, mert ő igazán tudja, mi a szenvedés, a kísértés, és mit jelent sok sebből vérezni... Ehhez kell az is, hogy meg akarjunk gyógyulni, és amikor azt mondja nekünk: „eredj el békességgel”, akkor megnyugodjon a szívünk benne. Szt. Ágoston szavaival: „nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik benne.”

Jézusnak semmi sem lehetetlen.

Mik lehetnek az akadályok a gyógyítás útjában?

Tudatlanság Isten igéjével kapcsolatban

„De őt a mi vétkeinkért szűrték át, a mi bűneinkért törték össze, a mi békességünkért érte fenytés, és az ő sebe által gyógyultunk meg” (*Izajás 53.5*)

Kellünk hozzá mi is, hogy „a bűnöknek meghalva igaz életet éljünk” (I. Pét. 2,24)

A hitelenségünk

„Vigyázzatok, testvérek, ne legyen közületek senkiben hitelenségre hajló gonosz szív, hogy el ne szakadjon az élő Istentől! (*Zsid. 3.12*)

„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza az őt keresőket” (*Zsid. 11.6*)

A megvallatlan bűneink, a megbocsátás hiánya

„Nem boldogul, aki bűneit palástolja, de irgalmat nyer, aki megvallja és elhagyja azokat.” (*Péld. 28.13*)

„Amikor felálltok, hogy imádkozatok, bocsássátok meg, ha valami sérelmetek van valaki ellen, hogy a ti Atyátok is, aki a mennyekben van, megbocsássa nektek vétkeiteket” (Márk 11,25-26)

A neheztelés, a meg nem bocsájtás olyan teher, amit le kell tennünk — a saját békénk érdekében akkor is meg kell bocsátanunk, ha nem kértek tőlünk bocsánatot; és bizony, magunknak is meg kell bocsátanunk, ha bűnbánatot tartottunk, és Jézus megbocsátott nekünk...

Isten azért engedi a próbatételeinket, mert ha ezekben Jézussal megyünk bele, magasabb szinten, megerősödve jövünk ki belőle. Ő, aki végtelenül bölcs és irgalmas, nem söpri félre a nehézségeket az utunkból, hanem nyomorúságunkban sem hagy magunkra, és mindent a javunkra fordít, ha szeretjük őt. Ha nap mint nap felvesszük a keresztünket, akkor a nyomorúságunkból élet fakad, rájövünk, hogy Isten görbe vonalakon is tud egyenesen írni, jót és rosszat üdvösségünk szolgálatába tud állítani.

Gyakran esünk abba a hibába, hogy elfelejtjük, Isten forgatókönyvét nem mi írjuk. Nem mondhatjuk Istennek, hogy „legyen meg a te akaratom, de egyezzek az enyémmel”. Bizony, nehéz eljutni a teljes önátadáshoz, amikor teljesen átadjuk életünk gyepeljét a Jóistennek.

Sokan azt hiszik, hogy nekünk semmit sem kell tennünk, amíg arra várunk, hogy Isten munkálkodjon az életünkben; hajlamosak vagyunk túlságosan magunkra figyelni. Pedig Isten így szól hozzánk: „Amíg arra vársz, hogy megtegyek valamit *érted*, kezdj el valamit te tenni *másokért!*” Ha áldássá válunk a körülöttünk élőknek, a körülményeinkhez, erőnkhez mérten, az számunkra is megnyitja az égi áldás csatornáit.

„Adjatok és adnak majd nektek is: jó és tömött, megrázott és túlradó mértékkel. (Lk 6.38)

Életünk és hitünk legnagyobb próbaköve az, hogy tudunk-e áldás lenni és segíteni akkor is, amikor mi magunk éppen életünk nagy viharait, megpróbáltatásait éljük...

Dr. Tódor Enikő

VARGA LÁSZLÓT KAPOSVÁRI MEGYÉSPÜSPÖKKÉ NEVEZTE KI FERENC PÁPA

Varga Lászlót, a Kaposvári Egyházmegye általános helynökét kaposvári megyéspüspökké nevezte ki Ferenc pápa Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, az eddigi megyéspüspök lemondását elfogadva. Balás Béla az új püspök beiktatásáig apostoli kormányzóként vezeti az egyházmegyét.

Varga László 1956. augusztus 17-én született Tapolcán. Filozófiai és teológiai tanulmányait először a szegedi szemináriumban végezte, majd a budapesti központi szemináriumban folytatta. 1982. április 17-én szentelték pappá Tapolcán, miután az akkori veszprémi egyházmegyébe

Lánglelkű pap lesz az új magyar püspök.

Ferenc pápa újítani kívánt a püspöki kinevezések terén: az új főpásztor lehetőleg a bőséges tapasztalattal rendelkező plébánosok közül kerüljön ki, s előny, ha ismeri az adott egyházmegyét. Varga Lászlóra mindkét kitétel igaz, ráadásul országszerte ismert és népszerű előadó, igazi lelki géniusz. Eddigi ismertségét egyszerű, tiszta gondolatainak, szó szerint ragyogó emberi karakterének köszönheti.

inkardinálódott. 1982 és 1987 között a várpalotai plébánia káplánja, majd Somogyfőszék plébánosa 1987 és 1993 között. A rendszerváltás után az egyházmegyék átszervezésével 1993-ban átkerült a kaposvári új egyházmegyébe, és a megyeszékhely Szent Imre Plébániájának a vezetését bízták rá. Plébánosi tevékenysége megtartásával 2009 óta a püspöki hivatal irodaigazgatója, illetve 2013-tól az egyházmegye általános helynöke.

(Forrás: Vatikáni Rádió, Magyar Kurír, Szemlélek.)

AZ IMÁBAN MINDENKI KEZDŐ

„Az imában mindenki kezdő. Senki nem tud a másiktól jobban imádkozni. Mindenki egyedi és különleges imádkozó. Az ima soha nem a mi teljesítményünk, a Szentlélek az, aki imára indítja a szívünket. Az imát csak imádkozás által lehet megtanulni.”

Varga László püspök

SZERELMESEK MISÉJE

Február 19-én ez az egyházi esemény is része volt az egy hete tartó Szerelmes kalandtúra elnevezésű programnak Nagykanizsán, amely három, templomunkba járó fiatal házaspár kezdeményezéséeként jött létre. Szent Bálintról is megemlékeztek, aki a római császár parancsa ellenére titokban katonákat esketett meg. „A kalandok közt szerepel mozi, randi a cukrászdában, sörözés, zalakarosi kirándulás, közös gólyalábazás, napi négy ölelés egy héten keresztül és a program része a házasság hetét záró Szerelmesek Miséje, amely már hagyományosnak mondható az alsó, Szent József templomban.” (Kaposvári Egyházmegye, *Plébániai Élet*, 2017. február 27.)

Csorba Tamás plébános egy 35 éve házas pár kapcsolatáról beszélt. Mint fogalmazott: ennyi együtt töltött idő már nagyon hiteles a szeretetkapcsolatokban. „Mindenn házasságnak jól tipizálható életszakaszokat kell átélnie. Már az összecsiszolódás, az egymás megismerésének időszaka sem könnyű, de mégsem fogható ahhoz az édesen gyönyörű, mégis nagyon nehéz időszakhoz, ami a gyermekek érkezésével indul egy házaspár életében” — mutatott rá Tamás atya.

A szerelmes, jegyes- és házaspárokat a mise végén megáldotta plébános urunk. Ezúttal 90 pár kért áldást kapcsolatára.

Fotó: Bálint Pál és Göndics Jánosné

AMÁLKA, A SEKRESTYÉS

A templomba járó hívőket jó érzéssel tölti el, hogy egyre többen vállalnak szerepet a szentmiséken, valamint az egyházközség életének különböző területein. Különösen a fiatalok és az új hívek közreműködése, az istenhittük, szeretetük megvallása örömteli.

„Mindazt, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom Atyám előtt, aki a mennyekben van. De azt, aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom Atyám előtt, aki a mennyekben van.” (Máté 10,32-33)

Néha meditatálnak is, hogy a szentélyben és a sekrestyében munkálkodó civil nő vagy férfi alkalmi segítő, vagy hivatalos egyházi feladatkör betöltője? A hívek többsége azonban tudja, hogy a sekrestyében és a szentélyben szorgalommal, alázattal, személytelenül tevékenykedő Németh Józsefné, Amálka, az Alsótemplom egyik sekrestyése napjainkban.

Ezt a munkakört is megérintette az idők szele ugyanúgy, mint az egyházi élet különböző területeit. Régen a sekrestyés szorosan a plébánia létszámába tartozott, legtöbbször szolgálati lakást kapott, meg havi fizetést. Az egyházi ügyintézés tekintetében az első lépcsőt ő képviselte mint felvilágosító, útbaigazító. Sokoldalú volt a szolgálata. A templom rendbetétele, takarítása, az egyházi ruhák mosása vagy mosatása, vasalása, a pap öltöztetése (a miseruhák előkészítése a liturgia szerint), a perselyezés, és a pénz számolása az egyházatyákkal, fűtés-világítás, a harangozás, a templom díszítése, sőt a templom környékének söprése, ősszel a lomtalánítás, télen a hó eltakarítása. Mára a történelem jelentős változásokat hozott itt is, mint az egyházi élet különböző területein.

Iván Józsefné solymár egykori sekrestyése a következőket írja visszaemlékezésében: „A reggeli harangszó nyáron 5 órakor volt, télen 6 órakor. A reggeli mise alkalmával kétszer kellett a toronyban harangozni, délből és este a nagy haranggal 90-et. Este a kis haranggal is kellett 30-at húzni. Ha halott volt, akkor három nappal a temetés előtt reggel, délből és este két

haranggal kellett a harangozást elvégezni: férfi esetében 3×30-at, női halott esetében 2×30 húzással tettek eleget a megbízatásnak. Temetés alkalmából ez a harangozás ismétlődött. Ünnepi alkalmakkor, vagy amikor püspöki látogatás volt, akkor is két haranggal köszöntötték a vendéget.”

A társadalmi változások folyamán sok tekintetben megváltozott az egyházak működése, nem érintve a hitbéli szférát. Szűkültek a lehetőségek is. Változott a lakosság templomba járási szokása is, mivel több generáció nem kerülhetett a vallásos nevelés

hatósugarába. Egyszerűsíteni kellett sok tekintetben. Megoszlottak a feladatok a segítő közösségek, egyének áldozatos munkája és a kor technikája között.

Amálka is előkészíti a szentmiséhez a tiszta vizet meg a misebort, meggyűjtja az oltárgyertyákat, cseréli, amikor szükséges. Ő még találkozhatott a mindentudó és végző sekrestyéssel, hiszen szülőfalujában, Zalakaroson rendszeresen járt családjával a templomba, megünnepelték az egyházi ünnepeket. Szívesen emlékezik a szentcsaládjárára, amikor Rozi mama vitte őt is magával az ismerősök otthonába, és nagy buzgalommal mondták el imádságaikat. Felnőve Nagykanizsán talált állást magának, sőt férjet is. Munkahelyein a számok világa vette körül: volt pénztáros, könyvelő is.

A városban templomot keresett magának, és a 300 éves, alsó-, Szent József-templom varázslatos barokk szépsége ejtette rabul. Itt imádkozva egy idő után arra gondolt, hogy neki ebben a templomban az imádkozáson kívül más dolga is lehetne. Németh Lajos plébános idején kisegítő sekrestyési

feladatára jelentkezett. Nagy szeretettel emlékezik Bányainé Margit nénire, aki bevezette ebbe a szolgálatba. Majd a következő atya idején, a templom külső-belső felújításakor megmutatkozott önfeláldozó segítőkészsége, Horváth Lóránt plébános irányításával. Nélkülözhetetlenné vált a napi munkákban. A templombelső nem mozdítható kincseinek védelme, takarása, a bútorok, berendezési tárgyak raktározása, hét végére, a vasárnapi szentmisére a rend ideiglenes visszaállítása: ez hónapokon át tartott. A felújítás befejeztével a megújított, megszépült templom, sekrestye rendjének állandó berendezésében oroszlánrésze volt. Itt kezdte a munkanapját, majd az esti sötétség vetett véget annak, ő nyitotta és zárta is a templomot. Bizonyos napokon most is rá vár a templom kapuinak nyitása és zárása. Bekapcsolja a fűtést és a világítást, és ellát sok-sok aprónak tűnő részfeladatot, hogy zavartalanul folyhassanak a szertartások. Távol lakik, a város másik részéből utazik ide télen-nyáron.

Amikor lehetősége van, beül a padba, eltűnődik, az oltárok, szobrok, képek által megidézett bibliai történeteken, kéri az Úr oltalmát, vezetését, segítségét.

„Jöjjetek hozzám, mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, én felüldítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű — és nyugalmat találtok lelketeknek.” (Máté 11,28-29)

A szentek közül Szt. Antal a legkedvesebb számára. Meghatottan gondol a szerzetesekre, barátokra, akik a kolostorunkban éltek imádságos, szerény, alázatos életüket a városlakók szeretete, tisztelete oltalmában.

Amálka sekrestyéssünk szorgalmas, pontos, megbízható szolgálatát elfogadva csak néha jut eszünkbe, hogy ő is egy nagycsalád nagymamája, sőt egy kislány és egy fiúcska dédnagymamája.

Tamás atya nevében köszönjük áldozatos munkáját, templomunk iránti elkötelezett szolgálatát, jó szívét! Isten kegyelméből jó egészséget, áldott, szép életet kívánunk neki!

Mónai Zsuzsanna
Fotó Göndics Jánosné

TAVASZI EGYHÁZKÖZSÉGI KIRÁNDULÁS

2017. május 27-én

a Pécs—Siklós—Palkonya (Villányi borvidék)—Máriagyűd útvonalon

Pécs

Érkezéskor várja a csoportot az idegenvezető. Tisztelegő látogatást teszünk a négy tornyú székesegyházba. Utána idegenvezetővel megtekintjük a belváros gyöngyszemeit: az ókeresztény sírkamrákat üvegen át, a lakatos kerítést, a Gázi Kaszim pasa dzsámiját, a Széchenyi tér

szobrait, nevezetes épületeit. Utána autóbuszunkkal elmegyünk a Zsolnay-negyedbe, ahol Zsolnay aranykora, Gyugyi-gyűjtemény látható (600 db-os). Itt, a Míves utcában látványos cukorkabemutató és ingyenes kóstoláson veszünk részt, valamint a Csokoláda csokiboltba megyünk. Ebédelés a közelben saját zsebből.

Siklós

A Villányi-hegység déli lábainál egy kisebb magaslaton látható Siklós vára. Az egyik legegységesebb, legegységesebb történelmi emlékünk. A várkastélyt magas várfalak és

védőművek, félköríves tornyok és bástyák övezik. A belső vár körül várkerület fekszik. Itt áll az egykori ferences rendház és templom műemléki együttese. A műemléki együtteshez történelmi értékek, érdekességek kapcsolódnak. A várat és történetét idegenvezető mutatja be. Itt forgatták a *Tenkes kapitánya* c. filmet.

Palkonya

A villányi borvidék jeles pincerendszerének meglátogatása borkóstolási lehetőséggel, a Mocos családi pincé-

szetben, valamint látogatás a kerek, kupolás műemlék templomban. Pogácsát ajánlatos vinni magunkkal.

Máriagyűd

A program zárásaként érkezünk a templomhoz. A Dél-Dunántúl legismertebb katolikus zarándokhelye Siklósához tartozik. A máriagyűdi kéttornyú kegytemplom és a kolostor falai között a lelki segítségre szorulóknak gondozását ferences szerzetesek látták el. A templom Mária szobra 1712-ből származik. A stációk domborművei a

pécsi Zsolnay porcelángyárban készült kerámia kegyképek. A kegytemplomtól keletre található a Szentkút. Ennek vizét a „gyűdi korszokban” vitték haza az idelátogató zarándokok. Máriagyűdön minden Mária-napkor és jelesebb katolikus ünnepek alkalmával búcsút tartanak, évente 25-27 alkalommal.

A kirándulásra jelentkezni a plébániahivatalban lehet. Részvételi díj: 7000 Ft.

IDŐSKORBAN OTTHON VAGY OTTHONBAN

Talán mindannyian hallottunk már idősedő családtagtól határozott kijelentést, miszerint: „Ha már nem bírok velem, tegyetek be egy otthonba. Nem akarok olyan lenni, mint XY, aki tönkretette a gyerekei életét a zsörtölődésével!”

Aztán lassan telik múlik az idő, és azt tapasztaljuk, hogy bizony bár itt az idő, a mama, papa nem hajlandó aláírni a papírokat, pedig nagy szükség lenne szakszerű ápolásra. Féljük őt, mert elfelejt dolgokat, nem képes belátni, hogy mi az, amit még meg tud tenni. (Személyes kedvencem az a 90 éves néni, akit a családja megért lesegíteni a karnisról, ahova a dőlő létra miatt kapaszkodott. Ugyanis ő „képes volt” leszedni a függönyt és megtisztítani az ablakot.)

Nehéz helyzet előtt állunk, és ilyenkor hajlamosak vagyunk elhinni, hogy a mi problémánk nagy. Ám belegondolunk-e az idős szülők helyzetébe? Bele tudunk-e gondolni egyáltalán? Nem voltunk még 80-90 évesek, nem tudjuk, milyen érzés elfelejteni dolgokat, titkolni, hogy megint nem jut eszembe saját gyerekeim neve. Nem tudjuk, milyen, ha fáj valami, de nem hiszik, amikor mondjuk, mert a „mama cirkuszos”. Milyen érzés lehet, hogy a barátaim, családtagjaim ismerőseim mind halottak, s magányos percekben az jár az eszemben, hogy: „Most már én jövök.”

És felmerülnek a kérdések a gyermekben is. Mi történt, hogy az én örökmozgó, vidám anyukám, apukám intézményi elhelyezésre szorul? Mit fog gondolni rólam? Hálátlannak fog tartani? Ne feledjük, mindkét fél számára megterhelő folyamat következik. Megszületik az elhatározás egy-egy esés, tűzhelyen felejtett vacsora vagy kórházi kezelés után. Nincs más lehetőség, csak egy bentlakásos intézmény.

Először próbáljuk emlékeztetni korábbi kijelentésére, hosszasan magyarázhatjuk neki, hogy a javát akarjuk, és nagyon szeretjük. (Tapasztalataim szerint ez ritkán szokott hatékony lenni.) Kicsit később, amikor

éjjel többször telefon csengésére ébredünk összerzedülve, hogy baj történt — pedig csak nem tudja szülnék, hogy milyen napszak van — már nem a meggyőzés módszere következik, hanem (bocsánat, de így van) a zsarolásé. „Ha nem mész otthonba, elveszítem a munkámat, kikészülök az éjszakáidtól.” Ami azt illeti szintén nem a leghatékonyabb érv. Nem érzi, hogy rosszat tesz a gyerekeivel.

Most jön az, hogy megnyílik az idős tudata, és olajat lötytyent a tűzre: „Felneveltelek, te pedig hálátlannal belöpsz valami ismeretlen helyre!” Ezt követően tényleg pár lépés és

intézményben találja magát. Megnyugtatásként biztosítjuk idős családtagunkat, hogy jó helye lesz, szeretni fogjuk, és minden nap meglátogatjuk. Sőt! Jönni fog a szomszédasszony, meg az unokák is. Jó helye lesz, hiszen sok hasonló néni, bácsi veszi majd körül.

Tapasztalat szintén, hogy azok az idősek, akikkel a gyermekeik ösztintek, és már a kezdet kezdetekor felvázolják a rájuk váró nehézségeket, akik biztatják szüleiket, és ígéreteiket megtartják, akik büntudat nélkül, tiszta szívvel tudnak annak a szemébe nézni, aki felnevelte őket, azok az idősek könnyebben fogadják el az új, számukra ismeretlen helyzetet. Akik hisznek. Fontos szó. Hit.

Emberi játszmák folynak a családon belül, és az idős, beteg ember a legnagyobb vesztes lehet, ha nincs hite. Egy életen át alapozgatta az egzisztenciáját, a lakás tele emlékekkel. Kiragadják. Egy új környezetbe csöppen. Nem egyszerű feladat 80 évesen alkalmazkodni! És akkor ráadásul éjjel kiabáló, gyakran illemhelyre járó, zavart szobatárs is megnehezíti az életét. Ezt kellene megszoknia...

Ehhez pedig fontos a hit. Hinni Istenben, abban, hogy nem véletlenül történik velem, ami történik.

Sokat beszélgetek idős bácsikkal, nénikkel. Sok sorsot megismerhettem. Azok, akiknek tényleg nehéz kereszt jutott, elmesélik, hogy hálásak az Istennek, mert megtanulták értékelni a legkisebb mosolyt, simogatást is. Elfogadják, hogy nem a legideálisabb egy intézményben eltölteni az utolsó pár évüket, de ha pozitívan állnak a dolgokhoz, akkor saját életüket könnyítik meg.

Jóleső érzés látni, ahogy segíteni akarnak egymásnak, és örömteli mikor azt veszem észre, hogy egy eltévedt lélek egyszer csak megjelenik a társalgó ajtajában hallgatva a bibliórán elhangzottakat, és pár hét után mosolyogva jön ki a gyóntató helyiségből. Az ő élete megváltozott, mert a közösség alakít minket, a közös sors új embereket sodor az utunkba. És elfogadja, hogy: „Igen, Isten tudta, hogy mire van szükségem még akkor is, amikor én nem akartam hallani a tervéről.”

Hallottam, amikor valaki azt mondta: „Szent János sem akart már sokat az élettől, de Isten megbízta a *Jelenések könyvének* megírásával. 90 elmúltam, nem hiszem, hogy írni fogok, de van még feladatom” Rákérdeztek a többiek, hogy mi az. Nem tudták megfejtetni. Aztán beszélgetni kezdtünk, és megfejtettük ezt az üzenetet. Küldöm most hűsvét közeledtével mindannyiuknak:

„Lehet, hogy nem tudok már beszélni, talán nem is sejtik, hogy mindent értek, ami mellettem elhangzik. Azt hiszik, hogy haszontalan már a létem. De van amit nem tudnak rólam, azt, hogy van két dolog amim biztosan van: időm és hitem. A fiataloknak nem biztos, hogy ez megadatik. Úgyhogy csendben az ágyamban fekvé imádkozom értük. Nem is gondolnák, de fontos vagyok, mert fontosat teszek. Talán egyszer ők is megteszik értem.”

Víghné Kelemen Mária
mentálhigiénés munkatárs

LITURGIKUS REND NAGYHÉTEN ÉS HÚSVÉTKOR

- Április 9., virágvasárnap* 8 óra: szentmise a palini templomban
10 óra: szentmise a Szent József-templomban
18 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 10., nagyhétfő* 18 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 11., nagykedd* 7.30 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 12., nagyszerda* 7.30 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 13., nagycsütörtök* — az utolsó vacsora emlékére
16 óra: szentmise a palini templomban
18 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 14., nagypéntek* — az Úr szenvedésének ünneplése
15 óra: keresztút, a szentsír megnyitása és őrzése a Szent József-templomban
16.15 óra: liturgia a palini templomban
18 óra: liturgia a Szent József-templomban
- Április 15., nagyszombat* 8—12 óráig: imádkozás a szentsírnál a Szent József-templomban
10—12 óráig: gyóntatás a Szent József-templomban
17 óra: feltámadási liturgia, körmenet, étel-szentelés a palini templomban
20 óra: feltámadási liturgia, körmenet, étel-szentelés a Szent József-templomban
- Április 16., húsvétvasárnap* 8 óra: szentmise a palini templomban
10 óra: szentmise a Szent József-templomban
18 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 17., húsvéthétfő* 8 óra: szentmise a Szent József-templomban
10 óra: szentmise a palini templomban
18 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 18., kedd* — húsvét nyolcadában
7.30 óra: szentmise a Szent József-templomban
- Április 19—21., szerdától péntekig* nem lesznek szentmisék

JÉZUS FELTÁMADT, ŐRÖKRE VELÜNK MARAD

Jézus egyszer azt mondta: ahogy az atya küldött engem, úgy küldelek én is benneteket! Hogyan küldte Jézust az Atya? Tökéletes szeretetben és a vele való közösségben. Aki egyszer megtapasztalta az isteni szeretettel való találkozást, az szeretné mindenkinek elmondani örömét...

Küldetésünk van! Olyan világban élünk, amely eltávolodott Istentől. Ugyanakkor szenved a hitetlenség sötétségében. Nem találja a kivezető utat abból a zsákutcából, amelyet saját maga választott. Az emberek egy része azért nem akarja elfogadni a

hitet, mert nem akar engedelmessé válni az erkölcsi parancsoknak. Arra nem gondolnak, hogy ez hova vezet. Erkölcsi szabályok nélkül az ember romlottá válik. A romlottság pedig előbb-utóbb boldogtalansághoz vezet. Hiába van sok pénze, jelentős karrierje, ha boldogtalan, akkor céltalanná válik az élete!

A jó hír az, hogy Jézus föltámadt, minden ember megtalálhatja nála az új életet és a boldogságot.

Katona István

[Marana Tha (Jöjj el Uram!) Jel 22,20]

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELÉS

Január: Péntek Larina

Február: Horváth Mira Izabella

ESKÜVŐ

Március: Korhán László—Láng Arlett Judit

TEMETÉS

Január: Büki Rozália (élt 78 évet), Veisz József (élt 86 évet), Csik Márta (élt 78 évet).

Február: Salamon Mária Valéria (élt 89 évet), Pócza Attila István (élt 74 évet), Zentai Antal (élt 69 évet), Háklár Erzsébet (élt 84 évet), Vámosi Lajos (élt 81 évet).

Március: Hohl Tibor (élt 67 évet), Peszt Erzsébet (élt 80 évet).

A SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA ELÉRHETŐSÉGEI

Cím:

8800 Nagykanizsa, Ady E. u. 15.

Telefonszámok:

93 787-965, 93 783-671

E-mail:

irodaszentjosef@gmail.com

Honlap:

www.szentjosefplebania.hu

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa

Felelős kiadó: Csorba Tamás plébános

Főszerkesztő: Mónai Zsuzsanna

Szerkesztőbizottság:

Bartos Mária nővér, dr. Kökényes Júlia,
dr. Solymár Máttyás, Uzsoki Mária,
dr. Tódor Enikő, Vighné Kelemen Mária

Tipográfus: Lengyák András

Kizárólag belső használatra!

www.szentjosefplebania.hu

www.facebook.com/.....hu